

Judenkodex), melyet az 1941/198. sz. törvényként léptettek életbe 1941. szeptember 9-én.⁴²

A zsidóellenes kampány első szakaszában a szlovákiai zsidókat kíméletlen árszítási programmal sújtották, amelynek élharcosa a Központi Gazdasági Hivatal (Ústredny Hospodársky Úrad – ÚHÚ) volt.⁴³ 1941 októberében a 15 000 pozsonyi zsidónak mintegy kétharmadát eltávolították állásából, és több ezer sorstársukkal együtt, akik az árszítási kampány sodrában munka nélkül maradtak, munkatáborokban fogták őket „termelőmunkára”. A legnagyobb ilyen táborok az 1941 őszen, eredetileg deportálási-bevagonírozási központként létesített seredi, novakyi és vyhnei voltak. Kisebb munkatáborok működtek Ilava, Zsolna, Degeš, Nyitra, Svätý Jur, Láb és Zohor helységeiben.

A kampány második, radikálisabb szakasza röviddel az 1942. január 20-i wannseei konferencia után vette kezdetét. Szlovákia ebben az időszakban élen járt a zsidóüldözésben, az első ország volt, ahonnan tömegesen deportálták a zsidókat Auschwitzba. 1942. március 26-tól júniusig a szlovák hatóságok kb. 52 000 zsidó deportálását hajtották végre.⁴⁴ A legtöbb, hazájában maradt zsidó végül is külön igazolást – „menlevelet” (Schutzbrief) – kapott, amely tanúsította, hogy személye a nemzetgazdaság számára nélkülözhetetlen. A német nyomás dacára június után már nem újították föl a deportálásokat. Később is „kicsempésztek” ugyan kisebb szállítmányokat, de a deportáltak száma 1942 júniusa és 1943 márciusa között 6000 alatt maradt.⁴⁵

1943-ra a zsidók deportálása bizonyos fokig népszerűtlenné vált Szlovákiában. A gazdaságra súlyos terhek nehezedtek, a háború a tengely szempontjából nem éppen kedvezően alakult, és 1942 júliusa után hírek kezdtek kiszivárogni arról, hogy a deportált zsidókat valójában nem áttelepítik, hanem likvidálják. E hírek, minthogy forrásuk nem más volt, mint a Vatikán, a túlnyomóan katolikus lakosságra óriási hatást gyakoroltak. A katolikus püspöki kar sürgetésére Tuka miniszterelnök kifejezte a németek előtt kormányának azt az óhaját, hogy egy német–szlovák vegyes vizsgálóbizottság tartson szemlét az egyik olyan táborban, ahova szlovák zsidókat „telepítettek át”. A kérés zavarba hozta a németeket, és úgy döntöttek, hogy legalábbis egy időre enyhítik a Szlovákiára gyakorolt nyomást. 1943 decemberében azonban Edmund Veesenmayernak, Ribbentrop Jolly Jokerének, a Birodalom későbbi teljhatalmú magyarországi megbízottjának sikerült rávennie Tisót, hogy a 16–18 000 zsidót 1944. április 1-jéig speciális táborokba küldje; a mintegy 10 000 áttért zsidót külön táborba kellett gyűjteni.

A szlovák történelem e viharos periódusában a zsidók helyzete a már érvényben lévő számos zsidóellenes rendelkezés ellenére Magyarorszá-